

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Emilie Štěpánkové a soudců JUDr. Věry Oravcové, Ph.D. a Mgr. Ivana Šindlera ve věci

žalobkyň: **a) Šárka Purgertová**, narozená dne 3. 5. 1983
bytem Smíchovská 20/1, 155 00 Praha 5
b) Hana Čejková, narozená dne 14. 4. 1972
bytem Vlkonice 117, 384 86 Vacov
c) Miluše Klimtová, narozená dne 11. 6. 1953
bytem Všerubská 153/3, 155 00 Praha 5
všechny zastoupeny advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Kroftou
sídlem Újezd 450/40, 118 00 Praha 1

za účasti: **Sedlecký kaolin, a. s.**, IČO 63509911
sídlem Božičany 151, 362 26 Božičany
zastoupený advokátkou Mgr. Ing. Janou Krupičkovou
sídlem Divadelní 2728/3a, 301 00 Plzeň

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalobkyň i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 6. 9. 2021, č. j. 3 C 6/2017 – 755, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 4. 2022, č. j. 3 C 6/2017 – 792 a doplňujícího rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 3 C 6/2017 - 804

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení a doplňujícího rozsudku se ve výroku pod bodem A mění takto:

Soud nahrazuje projev vůle žalované uzavřít tuto smlouvu o převodu pozemků:

Převodce: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

a

Nabyvatelky: Šárka Purgertová, narozená 3. května 1983
bytem Smíchovská 20/1, 150 00 Praha 5

Hana Čejková, narozená 14. dubna 1972
bytem Vlkonice 117, 384 86 Vacov

Miluše Klímová, narozená 11. 6. 1953
bytem Všerubská 153/3, 155 00 Praha 5

uzavírají tuto

Smlouvu

I.

Státní pozemkový úřad jednající jménem České republiky jako převodce spravuje ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění pozdějších předpisů mimo jiné též tyto pozemky ve vlastnictví státu:

- parc. č. 139/1 a 147/1 v k. ú. Hora Sv. Václava, obec Hora Sv. Václava
- parc. č. 176/3 v k. ú. Sruby na Šumavě, obec Všeruby
- parc. č. 338/7, 488/6, 491/5, 491/6, 491/15, 491/21, 518/1, 518/2, 531/2, 532, 533, 881/4, 881/7, 1052/56 v k. ú. Nový Kramolín, obec Nový Kramolín

zapsané u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Domažlice na LV č. 10002

- parc. č. 1087/1 v k. ú. Dobřenec, obec Mašťov
- parc. č. 2844/4, 3032/1, 3081/1, 3089/1, 3139, 3142, 3539/2 v k. ú. Mašťov, obec Mašťov

zapsané u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov na LV č. 10002

- parc. č. 3008/1, 230/2, 297/1, 525, 627/1, 629/1, 894/1, 894/2, 1023/1, 1039/1, 2652, 3075, 3231, 3765/1, 3790/1, 3790/2, 4061/1, 4061/2, 4080/1 v k. ú. Krásný Les v Krušných horách, obec Petrovice

zapsané u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Ústí nad Labem na LV č. 10002

- parc. č. 703/1, 740/1, 762/1 v k. ú. Chaloupky u Přebuze, obec Přebuz

zapsané u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Sokolov na LV č. 10002.

II.

Nabyvatelkám vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb. v platném znění na základě

- pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro hl. město Prahu č. j. PÚ 3090/92/9 ze dne 16. června 2014,
- pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j.

PÚ 3090/92/4 ze dne 16. listopadu 2001 a

- pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3090/92/1 ze dne 13. září 2000,

a to:

Šárce Purgertové k jedné ideální osmině v celkové hodnotě 2 040 250 Kč, Haně Čejkové k jedné ideální osmině v celkové hodnotě 2 040 250 Kč a Miluši Klimtové k jedné ideální čtvrtině v celkové hodnotě 4 080 500 Kč.

Nevypořádané nároky ke dni uzavření této smlouvy činí u Šárky Purgertové 2 031 250 Kč, u Hany Čejkové 1 958 256,25 a u Miluše Klimtové 3 934 512,50 Kč.

III.

Pozemky v celkové hodnotě 6 438 085,53 Kč specifikované v článku I této smlouvy převádí převodce na nabyvatelky, a to v podílu jedné ideální čtvrtiny pro Šárku Purgertovou, v podílu jedné ideální čtvrtiny pro Hanu Čejkovou a v podílu jedné ideální poloviny pro Miluši Klimtovou.

Nabyvatelky pozemky specifikované v článku I této smlouvy v uvedených ideálních podílech do svého vlastnictví přijímají.

IV.

Smluvní strany shodně prohlašují, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by uzavření smlouvy bránily. Nabyvatelky prohlašují, že je jim znám stav převáděných pozemků a tyto pozemky do svého výlučného vlastnictví přejímají tak, jak je uvedeno v článku III této smlouvy.

V.

Smluvní strany se dohodly, že jakékoli změny a doplňky této smlouvy je možno činit pouze v písemné formě na základě dohody účastníků smlouvy. Tato smlouva nabývá účinnosti dnem jejího podpisu smluvními stranami.

VI.

Smluvní strany prohlašují, že se s jejím obsahem seznámily, s obsahem souhlasí a smlouva je shodným projevem jejich vážné a svobodné vůle. Na důkaz toho připojují své podpisy.

V dne

.....
ČR – Státní pozemkový úřad

V dne

.....
Šárka Purgertová

V dne

.....
Hana Čejková

V dne

.....
Miluše Klimtová

II. Ve výrocích pod body B, C a D se napadený rozsudek zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ve znění opravného usnesení a doplňujícího rozsudku soud prvního

stupně částečně vyhověl žalobě a nahradil projev vůle žalovaného – souhlas s uzavřením smlouvy se žalobkyněmi o bezúplatném převodu pozemků specifikovaných ve výroku pod bodem A (ve znění opravného usnesení a doplňujícího rozsudku), a to ve znění uvedeném v tomto výroku. Výrokem B zamítl žalobu o nahrazení projevu vůle – souhlas s uzavřením smlouvy o převodu pozemku č. 629/1 (správně 629) v k. ú. Dvérce, obec Nepomyšl, okres Louny. Dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyním na nákladech řízení částku 1 457 278,75 Kč (výrok C) a žalobkyním uložil povinnost zaplatit vedlejšímu účastníku na nákladech řízení částku 53 661,08 Kč (výrok D).

2. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně jsou osobami oprávněnými ve smyslu ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb. (dále jen zákon o půdě), jejichž restituční nároky vyplývají z pravomocných rozhodnutí Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro hl. město Prahu č. j. PÚ 3090/92/9 ze dne 16. 6. 2014, Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3090/92/4 ze dne 16. 11. 2001 a č. j. PÚ 3090/92/1 ze dne 13. 9. 2000. Soud prvního stupně nepovažoval za účelné zabývat se argumenty účastníků, týkajících se charakteru odňatých pozemků v k. ú. Ruzyně jako pozemků stavebních, neboť v průběhu řízení žalovaný přecenil nároky žalobkyň podle znaleckého posudku Ing. Skyvy, který nechaly zpracovat žalobkyně (250 Kč za m² odňatých pozemků, tedy v ceně odpovídající stavebním pozemkům). Protože k přecenění nároků žalobkyň došlo až pod tíhou pravomocného rozhodnutí o nároku uplatněném dalšími oprávněnými osobami a vyplývajícím z těchto titulů (po odmítnutí dovolání i ústavní stížnosti) v srpnu 2021 (po čtyřech letech od zahájení řízení), soud prvního stupně nepovažoval za nezbytné zdůrazňovat judikaturu, která právě takový zdráhavý postup žalovaného hodnotí jako liknavý a svévolný. Žalovaná nesprávným oceněním nároků žalobkyním bránila účastnit se veřejných nabídek a přeceněním nároků v závěru řízení v podstatě stvrdila, že její postup byl liknavý a svévolný. Soud prvního stupně se vypořádal s námitkou nedostatku aktivní legitimace žalobkyně c), vznášenou opakovaně žalovaným. Dospěl k závěru, že žalobkyně c) postoupila nárok vyplývající z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3090/92/1 ve výši 55 533,90 Kč na Františka Jahelku a tento nárok byl žalovaným uspokojen ve vztahu k tomuto postupníkovi. Soud se neztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobkyně c) postoupila postupníkovi celý nárok vyplývající z citovaného rozhodnutí, ale pouze část tohoto nároku v hodnotě vyčíslené v postupní smlouvě. Zbývající část nároku z tohoto rozhodnutí proto stále svědčí žalobkyni c). Pokud pak žalobkyně c) postoupila nárok vyplývající z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3090/92/4 ve výši 90 453,60 Kč na Mgr. Miroslava Dudu, soud prvního stupně uzavřel, že od této postupní smlouvy postupník platně odstoupil, tento nárok nebyl prekludován a žalobkyni náleží v plné výši (po přecenění 250 Kč za m²). Soud prvního stupně proto vycházel z ocenění nároků žalobkyň a) a b) tak, jak je přecenil žalovaný a u žalobkyně c) nárok ocenil stejnou částkou, jíž byly oceněny nároky žalobkyň a) a b), po odečtení částky 55 533,90 Kč (část nároku uspokojená ve vztahu k postupníkovi Františku Jahelkovi). Dále soud prvního stupně dospěl k závěru, že převoditelným je rovněž pozemek č. parc. 1087/1 v k. ú. Dobřeneč, ohledně něhož žalovaný namítal, že je předmětem nároku uplatněného Ing. Karlem Eugenem Czerninem. V průběhu řízení bylo prokázáno, že Ing. Karel Eugen Czernin není osobou oprávněnou, neboť nespĺňuje podmínku státního občanství. Na pozemek, na který uplatnil nárok, proto nelze pohlížet jako na pozemek nepřevoditelný. Konečně pak soud prvního stupně odůvodnil, z jakého důvodu částečně žalobu zamítl (pozemek v k. ú. Dvérce, v odůvodnění rozsudku nesprávně uvedeno Dobřeneč). Uvedl, že na pozemku se nachází ložisko kaolinu a pozemek jako evidovaný celek podléhá hornímu zákonu (zákon č. 44/1988 Sb.), podle něhož přísluší rozhodovat jiným státním orgánům. Vedlejší účastník předložil rozhodnutí ministerstva životního prostředí o udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru, a to na dobu pěti let. Nelze vyloučit, že na tomto pozemku bude stanoven dobývací prostor a podmínky těžby s sebou ponесou zátěž i pro větší územní celek, než je pozemek oddělený geometrickým plánem jako chráněné ložiskové území. Pokud žalobkyně argumentovaly judikaturou Nejvyššího soudu

ČR, podle níž i pozemek s chráněným ložiskovým územím a dobývacím prostorem lze vydat, jestliže není zastavěn a je zemědělsky obhospodařován, takový pozemek lze oddělit bez jakéhokoli dalšího formálního postupu, soud prvního stupně konstatoval, že stanovisko Nejvyššího soudu ČR vybočuje z názoru Ústavního soudu, vyjádřeného v nálezu sp. zn. III. ÚS 3804/19. K dělení pozemku č. parc. 629 v k. ú. Dvorce mají právo se vyjádřit další instituce (ministerstvo životního prostředí, báňský úřad apod.), a pokud by byl předložen oddělovací geometrický plán schválený všemi příslušnými institucemi (oddělení ložiskové a těžební části pozemku od zbylé části pozemku), bylo by možné oddělenou část pro účely zemědělského obhospodařování vydat. Aktuálně však je třeba nahlížet na celý pozemek s chráněným ložiskovým územím a vydaným povolením pro žádost o těžbu a zbudování dalších zařízení s tím souvisejících jako pozemek k náhradě nevhodný ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. a § 20 zákona č. 44/1988 Sb. Ocenění požadovaných náhradních pozemků učinily strany sporu nesporným a součet hodnoty vydávaných náhradních pozemků je nižší, nežli zůstatek nároku žalobkyň. Nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobkyněmi smlouvu, jejíž text soud prvního stupně promítl do výroku pod bodem A, proto nebrání žádná překážka. Z tohoto důvodu soud prvního stupně žalobě z větší části vyhověl a částečně ji zamítl ohledně pozemku parc. č. 629 v k. ú. Dvorce z výše uvedených důvodů. V další části odůvodnění rozsudku se pak podrobně zabýval rozhodnutím o nákladech řízení mezi účastníky.

3. Proti rozsudku, konkrétně proti výroky pod body A, C a D, podal včasné odvolání žalovaný, který především namítal jeho vadnost, zmatečnost a nepřezkoumatelnost. Uvedl, že se soud prvního stupně nevypořádal s nedostatkem aktivního přístupu žalobkyň k veřejným nabídkám, přičemž tako okolnost je esenciální podmínkou pro uspokojení restitučního nároku oprávněné osoby soudní cestou a nelze ji pouze s odkazem na aktuální judikaturu pominout ani v případě sporu o ocenění restitučního nároku. V tomto hledu soudu prvního stupně vytýkal, že opominul aktuální judikaturu Nejvyššího soudu ČR i soudů nižších stupňů, která vyžaduje, aby byla v řízení zkoumána rovněž otázka aktivity žalobkyň jako jedna z nutných podmínek pro vyhovění žalobě. Opakoval pak svá tvrzení o účasti všech tří žalobkyň ve veřejných nabídkách, označil je za účelové, zdánlivé a bez vážné vůle, s cílem dosáhnout vydání vybraných náhradních pozemků. Žalovaný popřel, že by jednal liknavě či svévolně a soudu prvního stupně vytýkal, že se odchýlil od ustálené judikatury nejvyššího soudu ČR. I když mezi stranami byl spor o ocenění, žalovaný v průběhu řízení dobrovolně provedl přecenění restitučního nároku a v době vyhlášení rozsudku byla odklizená sporná otázka tohoto ocenění. Žaloba proto nemůže být důvodná. Dále žalovaný opětovně namítal nedostatek aktivní legitimace žalobkyně c) a soudu prvního stupně vytýkal, že se s touto jeho námitkou dostatečně nevypořádal. Žalovaný opakoval své tvrzení, že žalobkyně c) postoupila své restituční nároky z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3090/92/1 a č. j. PÚ 3090/92/4 jako celek, přičemž první z nich byl zcela vypořádán vůči postupníkovi Františku Jahelkovi. Druhý postoupený nárok žalobkyně c) jako celek zanikl, neboť postupník JUDr. Duda od postupní smlouvy odstoupil až po jeho zániku v důsledku tzv. restituční tečky. Žalobkyně c) byla srozuměna s tím, že právní předchůdce žalovaného (Pozemkový fond ČR) v důsledku postoupení celých těchto restitučních nároků neeviduje žalobkyni c) jako oprávněnou osobu z titulu shora citovaných rozhodnutí, tento stan nijak nespороvala až do zahájení řízení. Závěry soudu prvního stupně o postoupení části nároků označil žalovaný za nesprávné, odporující názoru Nejvyššího soudu ČR, že byl-li nárok postoupen na třetí osobu, případný prospěch z přecenění nároku nenáleží restituentovi (postupiteli), nýbrž postupníku. Restituční nárok z dvou výše citovaných rozhodnutí proto nelze v tomto řízení přecenit a poskytnout žalobkyni c) náhradu ve formě náhradních pozemků, když jí již nespovědí právo na plnění z těchto rozhodnutí. Dále žalovaný soudu vytýkal, že se nezabýval důkazy osvědčujícími výluku náhradních pozemků z převodu pro zákonné překážky uvedené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o Státním pozemkovém úřadu, a to ve vztahu k pozemku č. parc. 1078/1 v k. ú. Dobřeneč, který je zatížen zákonnou překážkou převodu, neboť je požadován k vydání původní oprávněnou osobou (Karl-Eugen Czernin, resp. jeho potomci) a otázka státního občanství pana Czernina dosud není vyřešena (viz řízení u Městského soudu v Praze

vedené pod sp. zn. 15 A 4/2020). Závěry soudu prvního stupně o odpadnutí překážky pro převod jsou proto nesprávné. V závěru odvolání pak žalovaný obsáhle polemizoval s rozhodnutím soudu prvního stupně o nákladech řízení, které rovněž považoval za nesprávné. Domáhal se změny napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta, případně rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

4. Proti výrokům pod body B, C a D rozsudku podaly včasné odvolání žalobkyně. Nesouhlasily se závěrem soudu prvního stupně o nepřevoditelnosti pozemku č. parc. 629 v k. ú. Dvorce a namítaly, že existence chráněného ložiskového území sama o sobě nezakládá zákonnou překážku převoditelnosti ani dle ust. § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu, ani dle judikatury Nejvyššího soudu ČR. Žalobkyně prokázaly, že pozemek je v současné době zemědělsky obhospodařován, není součástí žádného funkčního celku nebo areálu, který by tvořil se sousedními pozemky, a který by zakládal jeho nepřevoditelnost. Nebyla prokázána ani nedělitelnost pozemku. Tvzení soudu prvního stupně, že dojde k rozšíření dobývacích prostor i na daný pozemek, označily žalobkyně za pouhé domněnky a za neprokázaná tvrzení vedlejšího účastníka, když těžební studie, která by měla navrhnout způsob a rozsah otvírky, nebyla dosud zpracována. Ložiskem kaolinu je dotčena pouze nepatrná část pozemku a větší (nedotčená) část pozemku je na žalobkyně převoditelná. Protože pozemek leží na samém okraji ložiska kaolinu, ani v případě rozšíření těžby nelze předpokládat, že by k němu došlo právě na tomto pozemku. K uvedenému pozemku byl vypracován geometrický oddělovací plán, jímž byla oddělena ta část pozemku, která je dotčena chráněným ložiskovým územím. Vedlejší účastník s takovým oddělením části pozemku souhlasil a svůj názor změnil, aniž se objevila nová skutečnost, jež by měla odůvodňovat nevydatelnost i zbývající (nepoměrně větší) části pozemku. V této otázce žalobkyně odkázaly na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, zejména pak na jeho rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 509/2021 ze dne 27. 4. 2021, v němž Nejvyšší soud ČR opětovně (i po nálezů Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 3804/19) konstatoval, že rozhodnutí obecného soudu o rozdělení pozemku geometrickým plánem není v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně se proto domáhaly změny napadeného rozsudku tak, že žalobě bude vyhověno v celém rozsahu. Dále pak polemizovaly s rozhodnutím soudu prvního stupně o nákladech řízení, které považovaly za nesprávné.
5. Žalobkyně se rovněž vyjádřily k odvolání žalovaného, s nímž nesouhlasily. Odkázaly na již pravomocná rozhodnutí obecných soudů vydaná v řízeních vedených dalšími oprávněnými osobami na základě stejných restitučních titulů. V těchto řízeních bylo jednoznačně konstatováno, že žalovaný si ve skutkově i právně zásadně shodných případech počínal liknavě a svévolně, když nevydané pozemky nesprávně ocenil, což bylo potvrzeno i Nejvyšším soudem ČR. Právě postup žalovaného, spočívající v nesprávném ocenění nevydaných pozemků, Nejvyšší soud ČR považuje za liknavý a svévolný. Žalobkyně se nemohly v plné míře účastnit veřejných nabídek, neboť žalovaný dlouhodobě odmítal jejich restituční nároky správně ocenit. V řízení přitom bylo prokázáno, že se žalobkyně řádného ocenění svých nároků domáhaly již v říjnu 2014, v roce 2015 pak žalovanému předložily další podklady svědčící o nesprávném ocenění jejich nároků. Nesouhlasily proto s tvrzením žalovaného, že sdělily svůj nesouhlas s oceněním nároků až bezprostředně před podáním žaloby (ta byla podána u soudu 6. 1. 2017). Je to právě žalovaný, který zavinil, že se žalobkyně nemohly účastnit veřejných nabídek se svými nároky v plné výši, přitom je jeho zákonnou povinností ocenit a evidovat restituční nároky oprávněných osob ve správné výši. Žalovaný tuto povinnost nemůže přenášet na oprávněné osoby a následně argumentovat tím, že požádaly o přecenění svých nároků až s časovým odstupem. V daném případě po žalobkyních ani nelze spravedlivě požadovat, aby se veřejných nabídek účastnily, když podmínka svévolného a liknavého postupu žalovaného je naplněna právě jeho neochotou přecenit restituční nároky žalobkyň. I přes poměrně bohatou judikaturu Nejvyššího soudu ČR (citovanou hojně ve vyjádření žalobkyň v odvolání) žalovaný stále namítá, že se žalobkyně neúčastnily dostatečného počtu veřejných nabídek. K tomu žalobkyně uvedly, že se pokoušely své nároky v nesporné části alespoň částečně uspokojit, a to jednak prostřednictvím veřejných

nabídek, kde byly zčásti úspěšné, jednak žalobkyně c) částečným postoupením svých nároků na třetí osoby. Za aktivní přístup žalobkyň pak nelze považovat pouze účast ve veřejných nabídkách, ale je třeba vzít v potaz všechny okolnosti případu, tedy i jejich snahu docílit správnosti ocenění jejich nároků, včetně obstarání relevantních listin a důkazů k tomuto ocenění. Žalobkyně si obstaraly relevantní podklady u mnoha institucí a úřadů, oslovily znalce, nechaly vypracovat znalecké posudky, vyhledaly zástupce specializovaného na problematiku restitucí apod., prokazatelně tedy činily kroky k tomu, aby byly jejich nároky řádně uspokojeny. Liknavost a svévoli žalovaného pak žalobkyně nespatořovaly a priori v tom, že by nemohly nespornou část svých nároků uspokojit ve veřejných nabídkách, ale v tom, že žalovaný odmítal uznat správnou výši jejich nároku a neumožnil jim tak, aby nárok ve správné, žalovaným odírané, výši uspokojily. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že nevydané pozemky byly žalovaným oceněny nesprávně, žalovaný na tomto nesprávném ocenění setrval a žalobkyním tak neumožnil uspokojení celého jejich oprávněného nároku, z čehož dovedl liknavý a svévolný postup žalovaného vůči žalobkyním, je tento závěr zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu ČR. Skutečnost, že žalovaný v průběhu řízení nároky žalobkyň přecenil a začal je evidovat ve správné výši, nemá na prokázání liknavosti a svévole žalovaného při uspokojování nároků žalobkyň vliv, neboť žalovaný tak učinil až v důsledku pravomocných rozsudků ve prospěch jiných oprávněných osob, které své nároky uplatnily z totožných titulů. Žalovaný mohl nároky žalobkyň správně ocenit kdykoli, avšak ani k jejich opakované žádosti z 6. 8. 2020 tak neučinil, nároky žalobkyň a) a b) přecenil až v srpnu 2021 (čtyři a půl roku po podání žaloby), nárok žalobkyně c) dosud správně neocenil. Za této situace je pak nerozhodné, jakou snahu žalobkyně k uspokojení svého nároku vyvíjely, když liknavost žalovaného je dána již tím, že dlouhodobě jejich nároky neuznával v plné výši a žalobkyně tak nemohly svůj nárok uspokojit jinak, nežli soudní cestou. Žalobkyně se dále vyjadřovaly k námitce nedostatku aktivní legitimace žalobkyně c), kterou opakovaně vznášel žalovaný. Odkázaly na smlouvy o postoupení pohledávek, které žalobkyně c) uzavřela, a opakovaně tvrdily, že z obsahu těchto smluv je zřejmý úmysl žalobkyně c) postoupit nároky jí přiznané pouze v rozsahu jejich nesporné výše podle ocenění žalovaného. Poukázaly zejména na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 550/22, zabývající se výkladem projevu vůle a v návaznosti na jeho závěry uvedli, že při výkladu postupních smluv (zejména co do rozsahu postoupení příslušných pohledávek – nároků) není rozhodné, jak takové právní jednání posuzuje žalovaný, ale jak zamýšleli právní jednání jeho účastníci (smluvní strany). Dlužník, v jehož postavení je žalovaný, nemá právo posuzovat, zda došlo k částečnému nebo úplnému postoupení pohledávky, ale je pro něj důležité pouze to, co mu bylo stranami smlouvy o postoupení pohledávky sděleno a jak se na postoupení pohledávky dohodly smluvní strany, navíc za situace, kdy mezi smluvními stranami nepanuje rozpor, a toliko částečné postoupení pohledávky vyplývá i z textu postupní smlouvy. Soud prvního stupně proto správně přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně c) postoupila svůj restituční nárok na Františka Jahelku částečně (do výše 55 533,90 Kč). Pokud jde o postupní smlouvu uzavřenou s JUDr. Dudou ohledně další části restitučního nároku žalobkyně c) (do výše 90 453,60 Kč), od této smlouvy postupník odstoupil a tato smlouva se od počátku zrušila. Na tento závazek je proto třeba hledět, jako by tu nikdy nebyl, a oznámení žalovanému o odstoupení od postupní smlouvy až v roce 2008 je bez právního významu. Žalobkyně dále argumentovaly řadou rozhodnutí obecných soudů i Nejvyššího soudu ČR, podle nichž žalobkyně c) nemohla na třetí osoby postoupit to, co jí v době postoupení nenáleželo v důsledku nesprávného ocenění jejich restitučních nároků. Mohla tedy postoupit své nároky jen v té výši, v níž byly v dané době evidovány a přiznány žalovaným, a nikoli v takové výši, na kterou měly být tyto nároky správně oceněny. Žalobkyně se vyjádřily rovněž k námitce žalovaného, týkající se převoditelnosti pozemku parc. č. 1078/1 v k. ú. Dobřeneč a v této souvislosti odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 4. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3617/2018, v němž bylo konstatováno, že nárok Rudolfa Czernina překážku převoditelnosti nepředstavuje. Pokud žalovaný argumentuje řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020, toto řízení bylo skončeno rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, v důsledku kterého bylo na ministerstvu vnitra

zahájeno obnovené řízení ve věci zachování československého státního občanství Karla Eugena Czernina. Toto správní řízení bylo pak pravomocně skončeno usnesením ministerstva vnitra ze dne 16. 6. 2022, č. j. MV-145198-47/VS-2018, jímž bylo obnovené řízení zastaveno, když nebyly shledány důvody pro vydání nového rozhodnutí o zachování československého státního občanství Karla Eugena Czernina. Toto usnesení ministerstva vnitra bylo následně potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 13. 9. 2022, č. j. MV-129399-3/SO-2022, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí ministerstva. Žádost pana Czernina o vydání odňatých pozemků proto nemůže zakládat překážku převoditelnosti, pokud se pro nesplnění podmínky státního občanství nemůže ani právní nástupce Karla Eugena Czernina stát oprávněnou osobou podle ust. § 4 odst. 1 zákona o půdě.

6. Odvolací soud přezkoumal na základě odvolání obou stran sporu napadený rozsudek podle ust. § 212 a násl. o. s. ř. včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, přihlédl k obsahu obou odvolání, k vyjádření žalobkyň k odvolání žalovaného i k obsahu spisu a dospěl k závěru, že odvolání žalované lze považovat za důvodné pouze v nepatrné části. Pokud jde o odvolání žalobkyň proti zamítavému výroku pod bodem B rozsudku, odvolací soud dospěl k závěru, že zatím nejsou dány podmínky pro potvrzení ani změnu tohoto výroku.
7. Odvolací soud má za to, že soud prvního stupně po předchozím opakovaném zrušení jeho rozhodnutí odvolacím soudem provedl dokazování v dostatečném rozsahu, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil správně skutkový stav a tento správně právně posoudil, vyjma závěru o odstoupení postupníka Miroslava Dudy od postupní smlouvy, a o důsledcích tohoto odstoupení.
8. Soud prvního stupně provedl v řízení nezbytné důkazy, jimiž zjistil skutkový stav v souladu s ust. § 120 a násl. o. s. ř., a to tak, jak byly účastníky řízení navrhovány. Lze proto konstatovat, že skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně tvoří spolehlivý základ pro rozhodnutí ve věci a mohl z něj vycházet i odvolací soud. Důkazy, které soud prvního stupně provedl, dle názoru odvolacího soudu správně zhodnotil a vyvodil z nich skutkový závěr, který je logickým zhodnocením provedených důkazů. Na základě skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně mohl proto rozhodnout i odvolací soud, a protože se skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně v řízení před odvolacím soudem nezměnil, odvolací soud nemohl tedy dospět ani k jinému skutkovému závěru, odlišnému od skutkového závěru soudu prvního stupně. Hodnocení důkazů soudem prvního stupně přitom nelze považovat za zjevně nesprávné či nelogické a soud prvního stupně také při hodnocení důkazů žádný z jím provedených důkazů neopomněl.
9. Dále odvolací soud řešil, zda právní posouzení věci, jak je provedl soud prvního stupně, je nesprávné, a zda je tedy dán odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Právní posouzení věci lze mít za obecně nesprávné tehdy, jestliže soud posoudil věc podle právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá, případně správně určenou právní normu nesprávně vyložil nebo ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Odvolací soud má za to, že k takové situaci v přezkoumávané věci nedošlo a soud prvního stupně aplikoval správná ustanovení hmotného práva, která cituje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to s jedinou výjimkou, a to posouzení důsledků odstoupení od smlouvy o postoupení restitučního nároku žalobkyně c) na postupníka JUDr. Dudu ve výši 90 453,60 Kč. K této otázce se odvolací soud vyjádří níže.
10. Odvolací soud se zabýval odvolacími námitkami uplatněnými žalovaným. Přestože řadou žalovaným vznesených námitek se již opakovaně zabýval dovolací soud, jehož rozhodnutí již lze považovat za ustálenou judikaturu, žalovaná tyto námitky opakovaně v různých řízeních stále vznáší s poukazem na jiná rozhodnutí dovolacího soudu. Odvolací soud na tomto místě konstatuje, že náhradní pozemky mají být oprávněným osobám poskytnuty v době co možná nejkratší a co největšímu počtu oprávněných osob, což je základním cílem restitučních zákonů. Tuto základní zásadu již opakovaně zdůraznil Nejvyšší soud ČR i Ústavní soud. Odvolací soud poukazuje na dobu, která uplynula od přijetí zákona o půdě, přičemž restituční nároky

oprávněných osob stále nejsou zcela vypořádány.

11. Žalovaný opakovaně (jako i v jiných řízeních) argumentuje nedostatkem aktivní snahy žalobkyň při vypořádání jejich nároků (malá účast ve veřejných nabídkách). Žalovaný však zcela opomíjí skutečnost, že od samého počátku byl nárok žalobkyň nesprávně oceněn. Žalobkyně nebyly nečinné, poskytly žalovanému veškeré potřebné podklady pro správné ocenění (přecenění) jejich nároků, opatřily znalecký posudek, který jejich nároky oceňoval stejně, jako byly oceněny nároky jiných oprávněných osob za totožné či obdobné pozemky v k. ú. Ruzyně. Žádaly opakovaně a neúspěšně žalobce o správné ocenění – žalobkyně a) a b) bezúspěšně v říjnu 2014 a v únoru 2015, následně několikrát v průběhu řízení před soudem, žalobkyně c) pak na její žádost žalovaný již v roce 2008 sdělil, že neeviduje žádné její nároky a rovněž v řízení před soudem je odmítal s tvrzením, že žalobkyně c) není aktivně legitimována. Za této situace pak má odvolací soud za to, že po žalobkyních nebylo možné spravedlivě požadovat, aby se účastnily dalších veřejných nabídek. Žalovaný odmítal nároky žalobkyň správně ocenit po celou dobu řízení, které bylo zahájeno žalobou podanou u soudu dne 6. 1. 2017, odmítl je přecenit ještě v průběhu roku 2020 a 2021 (naposledy při jednání soudu prvního stupně dne 30. 6. 2021). Odvolací soud proto uzavírá, že aktivní přístup žalobkyň lze v daném případě spatřovat i v tom, že se svých nároků domáhaly u soudu, když žalovaný tyto jejich nároky odmítal přecenit a tímto svým postupem jim v podstatě znemožnil plnohodnotně se účastnit veřejných nabídek. V dlouhodobém odmítání žalobce přecenit (řádně ocenit) nároky žalobkyň, a to kromě doby před zahájením řízení také po celou dobu řízení (k přecenění nároku došlo jen několik dní před skončením řízení před soudem prvního stupně, když byli účastníci vyzváni k předložení písemných závěrečných návrhů), lze proto v souladu s již konstantní judikaturou dovolacího soudu spatřovat liknavost (či dokonce svévoli) postupu žalovaného při uspokojování restitučních nároků žalobkyň.
12. Žalovaný opakovaně namítá nedostatek aktivní legitimace žalobkyně c) s odůvodněním, že nároky ze dvou rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu (č. j. PÚ 3090/92/4 ze dne 16. 11. 2001 a č. j. PÚ 3090/92/1 ze dne 13. 9. 2000) postoupila třetím osobám. Odvolací soud především konstatuje, že námitka nedostatku aktivní legitimace žalobkyně c) nemůže obstát již z toho důvodu, že nepostoupila ani část nároku přiznaného jí rozhodnutím Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro hl. město Prahu č. j. PÚ 3090/92/9 ze dne 16. 6. 2014. Nejméně ohledně tohoto nároku byla proto žalobkyně c) v tomto řízení od počátku aktivně legitimována a žalovaný ani tento její nárok až do srpna 2022 správně neocenil. Pokud jde o dvě výše citovaná rozhodnutí a postoupení nároků žalobkyni c) na třetí osoby, odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že tyto nároky žalobkyně postoupila Františku Jahelkovi (smlouva ze dne 7. 11. 2003) a Miroslavu Dudovi (smlouva ze dne 15. 12. 2003) pouze částečně, v rozsahu jejich nesporné výše, tedy takové výše, jakou je ocenil žalovaný, což bylo prokázáno smlouvami o postoupení nároků i výpověďmi postupníků. Ve zbývající části žalobkyně c) svůj nárok třetím osobám nepostoupila, ani tak učinit nemohla (mohla jej postoupit pouze v té výši, která byla uznána žalovaným). Tento nárok nebyl ani jinak vypořádán a žalobkyně c) jím tedy stále disponuje. I tento závěr soudu prvního stupně je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Soud prvního stupně proto správně uzavřel, že žalobkyně postoupila Františku Jahelkovi část svého nároku ve výši 55 533,90 Kč a tuto částku je třeba odečíst od jejího celkového správně přepočteného nároku (250 Kč za m² nevydaných pozemků).
13. Odvolací soud pak na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že od celkového nároku žalobkyně c) je třeba odečíst rovněž částku 90 453,60 Kč. Svůj nárok v této výši žalobkyně částečně postoupila Miroslavu Dudovi smlouvou ze dne 15. 12. 2003. K této smlouvě pak byl jejími účastníky uzavřen dne 29. 3. 2004 dodatek, v němž si sjednali možnost postupníka od smlouvy odstoupit, nebude-li postoupený nárok uspokojen Pozemkovým fondem ČR alespoň v rozsahu 60% do 30. 10. 2005. Postupník poté od smlouvy o postoupení pohledávky odstoupil dne 25. 10. 2006.

14. Zákonem č. 253/2003 Sb. byla do zákona o půdě doplněna ustanovení upravující tzv. restituční tečku a zánik práva na převod pozemku ve vlastnictví státu po uplynutí doby uvedené v novém odstavci 6 ustanovení § 13 zákona o půdě. Na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005 uveřejněného pod č. 531/2005 Sb., jímž byla zrušena ustanovení § 13 odst. 6 a 7 zákona o půdě (o restituční tečce), pokud se týkala oprávněných osob, jimž vzniklo právo na jiný pozemek podle § 11 odst. 2 zákona o půdě a jejich dědiců, byl do ustanovení § 13 zákona o půdě doplněn zákonem č. 75/2012 Sb. odstavec 8, podle kterého se odstavce 6 a 7 nevztahují kromě osob oprávněných, jimž vzniklo právo na jiný pozemek a jejich dědiců, rovněž na příbuzné v řadě přímé, manžela, partnera nebo sourozence těchto osob.
15. Miroslav Duda není žádnou z osob uvedených v § 13 odst. 8 zákona o půdě v platném znění, jeho nárok (nárok postupníka) na převod pozemku ve vlastnictví státu zanikl ke dni 31. 12. 2005 (přechodná ustanovení k zákonu č. 253/2003 Sb. – článek VI). Odvolací soud má za to, že odstoupením postupníka od postupní smlouvy se mohl obnovit nárok původní oprávněné osoby pouze do okamžiku, nežli došlo k zániku nároku postupníka na převod náhradního pozemku. Odvolací soud si je vědom toho, že odstoupením se smlouva od počátku ruší. Pokud by však přijal závěr, že došlo-li k odstoupení od smlouvy postupníkem poté, kdy jeho nárok zanikl ze zákona, obnoví se nárok původní oprávněné osoby, znamenalo by to obcházení zákona. Takový závěr by znamenal možnost obnovení nároků původních oprávněných osob v plné výši ve všech případech, kdy nároky postupníků nebyly v zákonem stanovené lhůtě uspokojeny. I když tedy postupník (Miroslav Duda) od smlouvy o postoupení restitučního nároku odstoupil v souladu s ujednáním smluvních stran, učinil tak v okamžiku, kdy již svůj nárok uspokojit nemohl, neboť byl prekludován. Žalobkyně c) proto dle názoru odvolacího soudu nemohla zpětně nabýt svůj původní nárok v té části, v níž jej tomuto postupníku postoupila, tedy ve výši 90 453,60 Kč.
16. Odvolací soud se naopak ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o převoditelnosti pozemku parc. č. 1078/1 v k. ú. Dobřeneč. Žalovaný po celou dobu řízení argumentuje tím, že na tento pozemek vznesl nárok jiný restituent, právní nástupce Karla Eugena Czernina. V řízení bylo prokázáno, že již bylo pravomocně skončeno i obnovené řízení o zachování československého státního občanství Karla Eugena Czernina, a to v neprospěch žadatele. Uplatnila-li proto nárok na tento pozemek osoba, která nemůže být osobou oprávněnou podle zákona o půdě, aktuálně zde není žádná překážka, pro kterou by nebylo možno tento pozemek žalobkyním vydat jako pozemek náhradní.
17. Protože z výše uvedených důvodů došlo k přepočtu výše nároku žalobkyně c) – viz odstavce 13, 14 a 15 tohoto odůvodnění – odvolací soud výrok napadeného rozsudku pod bodem A změnil podle ust. § 220 o. s. ř. tak, jak je uvedeno ve výroku pod bodem I tohoto rozsudku (přepočtl výši dosud neuspokojených nároků žalobkyň). Všechny tam uvedené pozemky jsou převoditelné, jejich cena (stanovená znaleckým posudkem) byla učiněna účastníky nespornou, a výše zbývajících nároků žalobkyň byla stanovena po odečtení částečného uspokojení nároku žalobkyně a) ve výši 9 000 Kč od částky 2 040 250 Kč, po odečtení částečného uspokojení nároku žalobkyně b) v celkové výši 81 993,75 Kč od částky 2 040 250 Kč a po odečtení hodnoty nároků postoupených žalobkyní c) ve výši 55 533,90 Kč a 90 453,60 Kč od částky 4 080 500 Kč (správný výpočet původního celkového nároku této žalobkyně učiněný soudem prvního stupně).
18. Pokud jde o pozemek parc. č. 629 v k. ú. Dvorce, v řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že část tohoto pozemku tvoří chráněné ložiskové území. Odvolací soud si je vědom některých rozhodnutí dovolacího soudu, podle nichž tato skutečnost není překážkou vydání takového pozemku, je-li zemědělsky obhospodařován a netvoří-li s jiným nevydatelným pozemkem funkční celek. Přihlédl však k stanovisku ministerstva průmyslu a obchodu, podle kterého před případným vydáním takového pozemku musí být řádně posouzeny podmínky podle horního zákona, nezbytné k zajištění ochrany výhradního ložiska. Přitom pro zamezení ztížení či znemožnění budoucího dobývání výhradního nerostu v daném ložisku jsou stanoveny

podmínky ochrany zpravidla spočívající v zákazu umístování staveb a zařízení nesouvisejících s dobýváním, omezením či úplným zákazem umístování inženýrských sítí, investic do půdy ve formě melioračních či zúrodnovacích opatření apod. Požadavek na zemědělské využití je přitom sekundární, neboť zemědělskou činnost lze na takovém pozemku realizovat v omezené míře, a to maximálně do zahájení hornické činnosti a následně až po jejím skončení, včetně řádně ukončené sanace a rekultivace, přičemž exploatace ložiska se může pohybovat v řádu desítek roků.

19. V dané věci bylo stanoveno Chráněné ložiskové území Dvorce rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 25. 6. 1991, č. j. 624/91/II, a týká se i pozemku parc. č. 629. Bylo prokázáno, že vlastní ložisko se nachází pouze na malé části tohoto pozemku a v reakci na toto zjištění žalobkyně daly vypracovat oddělovací geometrický plán, jímž byla zbývající (větší) část pozemku označena parcelním číslem 629/1 a oceněna znaleckým posudkem na částku 170 310,91 Kč. Vedlejší účastník původně souhlasil s takovým oddělením části předmětného pozemku, avšak v průběhu řízení (7. 9. 2020) bylo vydáno rozhodnutí ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2020/530/1408, jímž byl vedlejšímu účastníku udělen předchozí souhlas k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Nepomyšl III, platný do září 2025. Výše uvedeným geometrickým plánem byla z pozemku parc. č. 629 oddělena pouze část území stanoveného pro ochranu výhradního ložiska (chráněné ložiskové území). Do tohoto území však nejsou zahrnuty další části pozemků, které k němu přináležejí – závěrné svahy lomu, přístupové cesty, ochranné valy, odvodnění, prostory pro výsypky a deponie, zázemí pro těžbu apod. Tyto pak zatěžují i okolní pozemky.
20. Dle sdělení vedlejšího účastníka při jednání odvolacího soudu stále není dokončena těžební studie, která je velmi obsáhlá. Po jejím dokončení pak bude teprve postaveno najisto, zda bude vedlejší účastník žádat o rozšíření chráněného ložiskového území, případně na kterých konkrétních pozemcích, neboť aktuálně je chráněné ložiskové území vyznačeno pouze v takové rozloze, v jaké je skutečný dobývací prostor. Dále vedlejší účastník uvedl, že do šesti měsíců bude schopen sdělit zda, případně v jakém rozsahu se případné rozšíření chráněného ložiskového území dotkne pozemku parc. č. 629.
21. Zásadně se odvolací soud kloní k názoru vyjádřenému opakovaně dovolacím soudem, a to že rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu ve smyslu ust. § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., k jehož vydání se nevyžaduje rozhodnutí stavebního úřadu o rozdělení pozemku, se rozumí i pravomocný rozsudek soudu o nahrazení projevu vůle povinné osoby uzavřít s oprávněnou osobou podle ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě smlouvu o bezúplatném převodu náhradního pozemku v situaci, kdy tento pozemek sice není vhodný k vydání oprávněné osobě v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části oddělené geometrickým plánem, jež se stává nedílnou součástí rozsudku (viz právní věta rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 509/2021). Odvolací soud se také ztotožňuje s tím, jak se v citovaném rozhodnutí dovolací soud vypořádal s argumentací Ústavního soudu k rozdělení pozemku v nálezu sp. zn. III. ÚS 3804/19.
22. Restituční nároky je třeba považovat za nároky primární a stav řízení, který byl před soudem prvního stupně v době vyhlášení napadeného rozsudku, by spíše svědčil vydání větší části pozemku parc. č. 629 v k. ú. Dvorce (oddělené geometrickým plánem a nově označené jako parc. č. 629/1) žalobkyním. Odvolací soud však má za to, že překážkou převoditelnosti pozemku je třeba rozumět situaci, kdy je třeba zamezit tomu, aby byl na oprávněnou osobu převeden náhradní pozemek, jež by bylo následně nutno například vyvlastnit, nebo by se o jeho užívání vedly případné další soudní spory. Aktuálně je těžební studie před dokončením a v dohledné době (šesti měsíců od jednání odvolacího soudu), podstatně kratší oproti době, po kterou se toto řízení vede, bude postaveno najisto, zda obstojí stav vyplývající z geometrického plánu předloženého žalobkyněmi, případně zda bude na základě těžební studie nucen vedlejší účastník žádat o rozšíření chráněného ložiskového území i na další část pozemku parc. č. 629,

konkrétně pak na jakou jeho část. Za této situace odvolací soud dospěl k závěru, že dosud nejsou dány podmínky pro potvrzení ani změnu výroku pod bodem B napadeného rozsudku.

23. Pokud obtojí geometrický plán předložený žalobkyněmi, podle názoru odvolacího soudu zde nebude žádná překážka, která by bránila vydání oddělené větší části pozemku parc. č. 629 v k. ú. Dvorce, na níž se nenachází chráněné ložiskové území, žalobkyním. Bude-li toto území na základě těžební studie rozšířeno (resp. bude najisto postaveno, zda či v jakém rozsahu se případné rozšíření dotkne citovaného pozemku), a budou-li žalobkyně i nadále požadovat vydání části pozemku nedotčené chráněným ložiskovým územím, bude nutno zpracovat nový oddělovací geometrický plán. Ten nemusí být schválen všemi příslušnými institucemi, jak uvádí soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku (ministerstvo životního prostředí, báňský úřad apod.), neboť tyto instituce se vyjadřují k vlastní těžební studii a rozhodují o stanovení chráněného ložiskového území, případně udělují potřebné souhlasy subjektům oprávněným k těžbě. Oddělení ložiskové a těžební části pozemku od zbylé části pozemku pak na základě zadání provádí geodet a toto oddělení pak musí být v souladu s aktuálním vymezením chráněného ložiskového území těmito institucemi.
24. Z uvedených důvodů (viz odstavce 18 až 23) odvolací soud výrok pod bodem B napadeného rozsudku zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, když sám neměl (a s ohledem na aktuální stav ani nemohl opatřit) dostatek podkladů pro jeho potvrzení či změnu.
25. S ohledem na zrušení části napadeného rozhodnutí pak odvolací soud zrušil rovněž výroky rozsudku o nákladech řízení. O těchto nákladech pak rozhodne znovu soud prvního stupně (včetně nákladů odvolacího řízení). Vypořádá se přitom s argumenty vznesenými oběma stranami sporu v jejich odvoláních a přihlédne k judikatuře vztahující se k problematice nákladů řízení v tomto typu sporů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže dovolací soud dle ust. § 239 o. s. ř. dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky ust. § 237 o. s. ř. Dovolání lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 9. června 2023

JUDr. Emilie Štěpánková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Nápravníková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.06.2023. Připojení doložky provedla Alena Machtová dne 30.06.2023.